

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 6 (117)

ЛИСТОПАД

1954

ПРИ ЛИСТОПАДОВІЙ ВАТРІ

НАДПИС НА МОГИЛУ
359-ох ЛИЦАРІВ БАЗАРУ

Про 1. листопада 1918 року ви знаєте, товариство. Про події зв'язані з цим днем, про те, що 1. листопада 1918 р. встановлено в західних областях України українську державну владу, що в цьому дні Українці зайняли збройною рукою Львів — ви читали в історії, ви чули на академіях і святкуваннях, слухаючи промов, спогадів, розповідей.

До ватри, що її ви розпалюєте в листопадові дні на спогад 1. листопада, докиньте дров, щоб горіла вона ясно і високо і дозвольте нам докинути до гутірки декілька слів і думок про ролю українського юнацтва в Листопадовому Зриві.

В листопадових боях приймали участь не тільки вояки, загартовані в боях і походах першої світової війни. Пліч-о-пліч із ними боролися теж й українські юнаки — такі, як ви сьогодні 14-, 15- чи 16-літні. Український прапор на ратушевій вежі Львова вивішували теж руки юнака. Були юнаки і між поляглими в боях на вулицях Львова.

І з другого боку: в українській тогочасній програній заважило те, що замало було в той час українських юнаків, готових допомагати українській збройній силі у Львові, що не було ще наших пластунів (в 1918 році існував у Львові тільки один пластовий гурток), які б так як молодь ворожої сторони — польські скавти могли допомогти масово в розвідці, постачанні зброї і харчів, першій допомозі для раних, в провідничтві вулицями й околицями Львова. Ворожа сторона мала більше юнаків готових допомагати вояцтву кожної хвилини, в день і в ночі, і ці юнаки допомогли ворогам здобути Львів.

В 1918 році займали збройною рукою Львів і боронили його укра-

їнські вояки, що вийшли з сіл і не знали міста, не знали стратегії вуличної боротьби — і це теж у великій мірі заважило на тому, що Українці мусіли відходити зі Львова.

Ці причини програної усвідомило і зрозуміло українське юнацтво, пе-

**А МИ ШУЮ СТРЕЛЬЦЬКУЮ
СЛАВУ ЗБЕРЕЖЕМО**

редусім українські пластуни в воєнних роках. У Львові і по всіх містах Західної України почали організуватися пластові гуртки і полки (так називано тоді тепершні курені), які першим й основним із своїх завдань поклали вивчення міста й околиць, картографію і теренознавство, підготову в першій допомозі, табірництво і фізичну справність.

Зокрема львівські пластуни по-

Україна нам звеліла, і пішли,
І впали тут ми, вірні заповіту
Батьків своїх. О, хто б ви не були,
Підійть скажіть про нашу долю світу.

Хай знає брат, хай знає чужинець,
Хай знає друг, і ворог хай почує,
Що марний наш і страдницький кінець
Змагань святих за волю не вгамує.

Бо ми живем. Могутні і страшні
Я серця і в пам'яті коханого народу
Воскреснемо в прийдешні слухні дні
І крикнемо — „За правду і свободу!“

І вдарте меч, знов шабля задзвенить,
І встане край змарнілий від насиди.
Ідіть же, світ широкий сповість,
Що чуєте із нашої могили.

Хай знає брат, що тягне ще ярмо,
Хай знає друг, і ворог хай почує,
Що тільки тілом тут ми лежимо,
А дух незборний Волю скрізь чатує.

М. Битинський

чали вивчати історію листопадових боїв, ознайомлюватися добре з міським тереном, розташуванням важливих стратегічно об'єктів, з підміськими околицями і шляхами до Львова й іншим. В цій діяльній відбувалися справжні змагання за першество між окремими гуртками й одним із перших був тут гурток Романа Шухевича, пізнішого команданта Української Повстанчої Армії — генерала Тараса Чупринки.

Разом з тим пластуни дбали про зберігання й утривалювання традиції боїв за Львів. Робили це не тільки з допомогою самих святкувань: концертів, доповідей чи святочних ватер. Пластуни, мандрюючи, вишукували і приводили до порядку стрілецькі могили і кладовища в Карпатах та інших околицях України, пластуники опікувалися стрілецькими могилами у Львові — на Янівському і Личаківському кладовищах, вдєржуючи їх в ладі і прикрашуючи їх кожного року цві-

тами й вінками. Традицію Листопадовага Зриву пов'язувало пластове товариство завжди з традицією українських визвольних змагань: Базарем, Крутами, боями за здобуття Києва, проголошенням Самостійності і Соборності України.

За не цілих п'ятнадцять років від 1. листопада 1918 року український пластовий рух, виходячи із традицій Січового Стрілецтва і Листопадового Чину, об'єднав під своїми прапорами багатотисячні маси української не тільки міської, але й сільської молоді. І став силою такою загрозливою для тодішніх окупантів західних українських земель, що вони примушені були пластову організацію розв'язати. Але ж усі заборони і переслідування пластового руху не припинили, пластової ідеї не вбили. Вони залишилися живими й об'єднують досьогодні українську молодь у більшому світі.

Ця пластова молодь не забула Листопадового Чину, що став початком розгортання пластового руху, як колись облога Мейфекінгу стала початком англійського сквартінгу. Розсилана сьогодні по всьому світі, від австралійського півдня до канадійського півночі, але ж об'єднана в своїх українських пластових організаціях, ця молодь готується до того, щоб у майбутньому допомогти закрити за вільною Україною не тільки Львів, але й Ужгород і Чернівці, Крим і Кубань — всі міста й області широкої української землі.

ЗІ ШКОЛИ НА ФРОНТ

День 1. листопада 1918 року. Ми учні п'ятої гімназійної в Коломиї. Як часто із зворушенням слухали ми про події на Наддніпрянській Україні, про проголошення універсалів Центральної Ради, про визволення нашої Батьківщини з-під московського панування. З якою віткою і заздirstю дивилися ми на Усуєвусів, учнів вищих клас нашої школи, які приїжджали з Наддніпряниці на відпустку і часом з'являлися в гімназії. Кожен з нас бажав хоч би доторкнутися їхньої зброї, їхнього однострою, почути безпосередньо від них про їхні походи, їхні бої та інші. Ми мріяли, як би то втекти з дому до нашого українського війська.

А тим часом треба було вчитися латини. З прикриттю слухали ми на лекції історії, як довог західноукраїнській землі перебувають уже в ярмі. Ми співали із завзяттям: „А ми тую червону калину підіймемо, а ми нашу славу Україну, гей, гей, розвеселимо"... і подіялися на груди, що завзято між собою воювали.

Пригадую, як сьогодні. Це було під вечір першого листопада 1918 р. Приходить з міста батопа й оповідає, що на міському ратуші замає наш національний прапор. Це саме сталося в цілій Західній Україні. Державну владу перейняли всіюди України.

Це був 1. листопад — найкращий день нашого життя. Зараз же ран-

ком, ніби на крилах вітру, летіли ми зголошуватися до українського війська до ратуша, над яким маяв український прапор, знак нашої влади на нашій землі.

До війська нас прийняли, бо треба було воєнк. Нам дали рушницю. Тяжкі вони були, але вони здавалися нам чимось таким легким, дорогим. Хоч і з австрійської фабрики — але це була вже українська зброя.

Нас післали скіннути з будинку староства (повітового австрійської державної влади, що була обсаджена цілком Поляками) австрійський державний герб. З розпаленими обличчями, з горючими очима ми прикладами рушниця збили того орла. Довго мучилися, важко втомилася, але такі зірвали цей символ чужої влади.

Наша варту була біля нашої української влади — біля будинку нашого посадики міста. На цій варті стояли ми „на струнко". Підійшов якийсь старший воєнк, посміхнувся та й каже: „На варті можете стояти свobodно, не треба виструнчуватися". Не треба? — Ні, ми не могли інакше стояти! Це ж таке свято — таке свято по стількі роках неволі станути знову на варті українському воєнку при будинку української державної влади. Як можна ж стояти не „на струнко"?..

Швидко минули перші святкові дні і почалася важка буденна праця творення армії — з нічого. Нас нашивидурч вишколював такі наш професор Шишайло і незабаром вихали ми на фронт з батареєю поручника Кирила Годованця. На жаль, одержали ми наказ займати становища не під Львовом, але в околиці Рави Руської. Почалася війна, важка війна, без стояння „на струнко", зате з важкою щоденною службою, невиспаними ночами, вошами та боями.

Найкращим днем того зимового фронту був для нас січневий день, коли всі ми „канонери" зібралися на дорозі і на високому березі ставив наш батерійний командант у козацькій шапці і голосно урочисто прочитав універсал про залуку всіх українських земель. „Україна одна — соборна". І наша західня з'єднується з „великою". Здавалося нам, що то вже не наш професор-поручник це читає, що то вже ожив наново якийсь козацький отаман і з'явився перед нами, щоб проголосити таку радісну вістку.

Вежа Волоської Церкви і вежа ратуша у Львові.

Фото: В. Тарнавський

Полк. Є. Побігуший

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА

В далеку давнину забави були пов'язані з різними релігійними обрядами і звичаями.

Про такі обряди на Україні знаємо зі старих пам'яток народної творчості або переказів. Багато з них дійшло до наших часів. Особливо були поширені на Україні жіночі хороводи, гаївки та інші ігри, пов'язані з різними хліборобськими звичаями або родинним життям.

В багатьох селах наші дівчата на Великдень танцюють та співають „Гаївки” (гаїлки, гаїлки, яїлки, мігалки, галагівки, лагойки, галі і т. д.) Це є обрядові пісні веснянки. Гаївки бувають з іграми або без них. Звичайно дівчата йдуть в колесо, або кривий танець і співають. На Купала увечері з 6. на 7. липня хлопці пригають через вогонь, дівчата плетуть віночки і кидають на воду. Ворожать і співають. В цих іграх збереглися давні весняні обходи і обряди.

Олімпійські ігрища почалися в 720 році до народження Ісуса Христа, т. є. більше як 2600 літ назад. Олімпійські ігрища відбувалися в честь бога Зевеса, що 4 роки в Олімпії. Олімпія це околиця малої набережної країни Еліда (Пізатида), над найбільшою річкою Алфеєм (тепер Руфія) в Пелопонесі, в Греції. Вся ця місцевість була присвячена богу Завесу. Там були побудовані величезні храми, в честь того бога, рештки яких збереглися дотепер, там же були побудовані східкові сидження для глядачів ігрищ, на взір теперішніх стадіонів. Змагання тривали 5 днів. Переможці діставали лавровий вінець з всезеленого листа дерева Лавра-бібковця (*Laurus nobilis*). В старину лавр був символом сили, перемоги і слави. Сучасні переможці дістають золоті, срібні й бронзові медалі, якими гордяться, не лише побідники, а й ті держави, до яких належать переможці. Їх називають лавреатами.

В стародавній Греції до змагань ставали самі Греки, а пізніше приймали в них участь і інші народи. Підчас змагань-ігрищ припинялися в Греції всякі незгоди і наступав загальний мир і веселість.

В 1896 році французький барон Петро Кубертен (*Pier Coubertin*) піддав думку, щоб Олімпійські ігрища стали всесвітніми змаганнями державних народів. Сучасні Олімпій-

ські ігрища, так само відбуваються що 4 роки. Змагаються у важливіших модерних спортах і спортових іграх: біги, скоки, мети диском, молотом, ратищем, трискоки, плавання, важка атлетика, стрільня, фехтування, їзда верхи, бокс, відбиванка, копаний м'яч і др.

Перші світові Олімпійські ігрища відбулися в 1896 році в Атенах. Другі в Парижі в 1900, треті в Сен-Люї 1904, четверті в Лондоні, п'яті в Стокгольмі, шостих не було, внаслідок війни, семі в Антверпені 1920 р., зосьмі в Парижі, дев'яті в Амстердамі, десяті в Сан-Франціско, одинадцяті в Берліні, потім двох не було, через світову війну, чотирнадцяті в Лондоні в 1948 р. Останні були в Гельсінках в 1952 р.

Дуже цікаві були Олімпійські ігрища в Лондоні в р. 1948. Вони почалися 29. липня і тривали 17 днів. Напередодні того дня 28. липня прибув до англійського портового міста Довер бігун з олімпійським смолоскипом. Цей смолоскип запалено 17. липня від вічного олімпійського вогню, що горить біля гори Кронос, у Греції. Запалений смолоскип передавався з рук до рук штафетою, в якій приймало участь 1635 бігунів.

З Довер бігуни несли смолоскип до Лондону і там останній запалив

Б. І. Антонич

РАНОК ЮНАКІВ

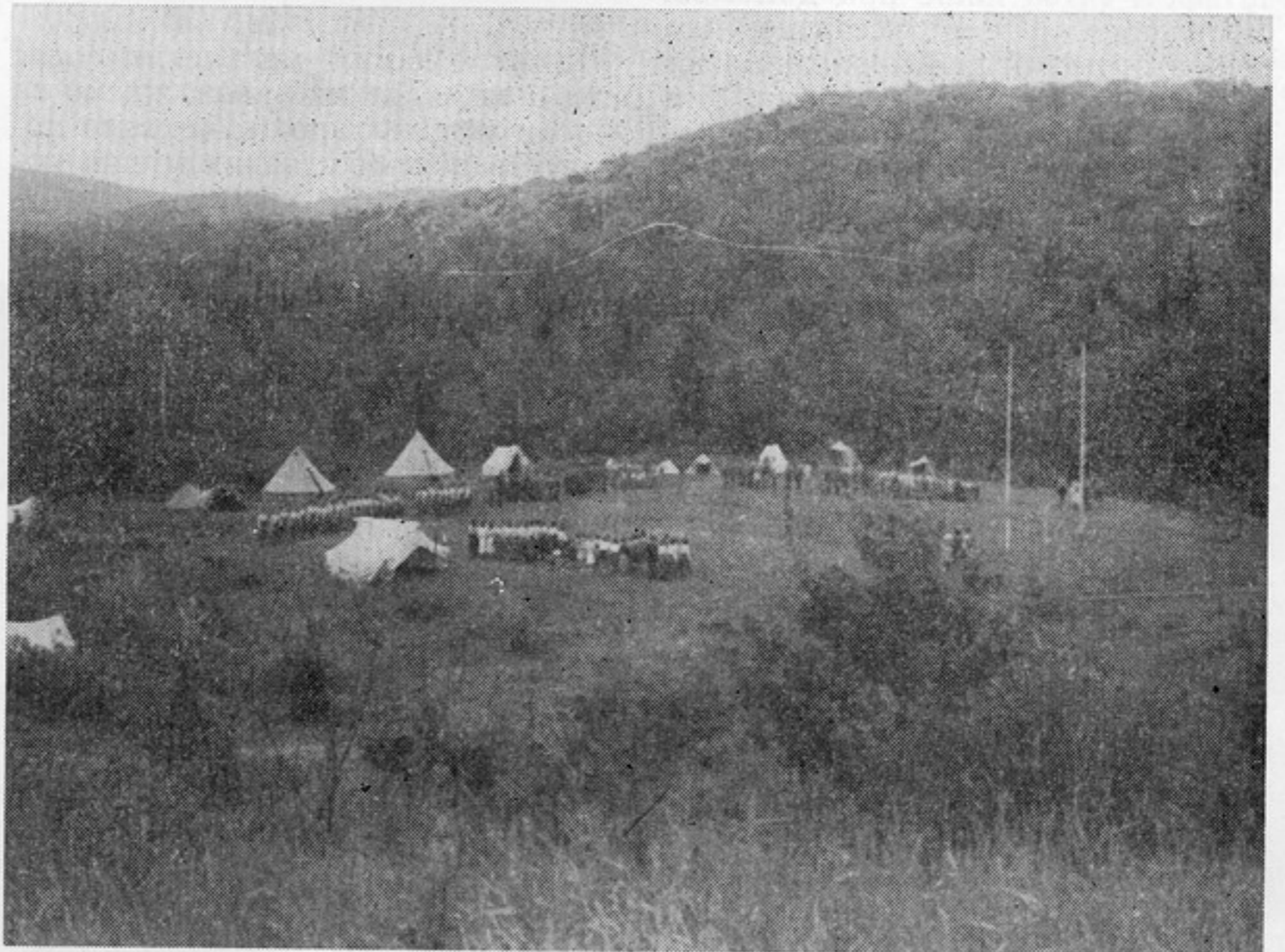
Вилітають — лиш стопи дзвенять,
Аж майдан задрижав, разспівався.
Наче курява, стукіт піднявся,
Мов туман, коли вітер шугне,
Буря кроків пливе в запашне,
Промінливе повітря та гне
Подорозі усе як солону.
На піску, на камінню дзвінкому
В бігу ноги скресали вогня.
Ні даремно було би спинять,
Ваші обрії, ваша земля вся.
Підорвавшись стрілою з землі,
Вигук ваш залунає навколо.
Попід небом, що в синій імлі
Недосяжне, таємне, холодне
Розгорнулось, мов книга безодні,
Розстелилось в дрімучі лани,
Хвилюванням тремкої струни
Переливний роздзвониться голос.
Ранне сонце —

молоде оленя
Прибігає з-за лісу до вас.
Пролітають — лиш стопи дзвенять
Лиш майдан під ногами співа.

олімпійський вогонь на спортовому майдані в Вемлеї, біля Лондону. Цей вогонь горів ввесь час, доки тривали ігрища.

На ці ігрища прибули змагуни з 59 держав. Такої кількості держав ще ніколи не було. Не приїхали тільки народи з ССРСР, Болгарії і Румунії.

Параду відкрили, згідно з традицією змагуни Греції. Похід змагунів ішов цілу годину. Перший склав привіт молоді колишній переможець Олімпійських ігрищ. Самі ігрища відкрив англійський король.

Пластова Зустріч Сходу Канади на оселі Україна б. Монтреалю
31. липня до 2. серпня 1954

В цей момент віддано салют з 21 гармати, а англійські скавти випустили 7000 білих голубів, які полетіли на всі чотири сторони світу, щоб дати вістку про початок Олімпійських ігор.

Одночасно піднесено на щоглу олімпійський прапор з 5 переплетеними колами. Зразу по стрілах вбіг останній учасник штафети з Греції і запалив вогонь. Архієпископ Йорку промовив до всіх змагунів і хор з 1200 співаків виконав Генделя Алілуя. Церемонію відкриття закінчив Англієць Доналд Фінлі, що тричі був учасником Олімпійських ігор.

Він від імени всіх змагунів склав олімпійську присягу такого змісту: „Присягаю в Олімпійських іграх змагатися чесно і користися правилами. Беремо участь в змаганнях надхнені духом честі наших країн і спортової слави”.

На великій таблиці на стадіоні пишались слова барона де Кубертена: „Ціллю Олімпійських ігор є не перемога, а участь, метою не боротьба, а лицарськість”.

Змагунів було понад 5.000. В день відкриття було на стадіоні коло 80 тисяч глядачів. За всі ігрища відвідало стадіон понад півмільйона чужинців.

Радіовисильня на стадіоні передавала перебіг змагань цілому світові. Під час ігор панувала гостра дисципліна. Кожний фінал філмувався. В спірних питаннях, як напр. при штафеті 4x100 лише при допомозі повільного фільму усталено, що першими прибігли Американці і все відбулося згідно з правилами. Тим самим Англієць мусіли віддати золоту медаль Американцям.

Деякі змагуни виступали лише один раз і без успіху, як китайська футбольна група, хоч подорож коштувала кожному понад 1000

доларів. Наймолодшою змагункою була 13 літня Ляне з Полінезійських островів, на Тихому океані.

Олімпійські ігрища в Лондоні перейшли під кожним оглядом дуже добре і при зразковому порядку.

Нажаль Українців змагунів не було. Нашу державу загарили вороги, але українські пластуни повинні пильно стежити за перебігом змагань і готуватися у свій час гідно репрезентувати нашу дорогу Батьківщину — Україну.

Про змагання у Фінляндії в Гельсінках очікує інформацій від наших спортсменів — Редакція.

Р. Кіплінг

ПІСНЯ ПОЛЯГЛИХ

(Уривок)

Тепер послухай пісень тих, що полягли.

...Нам снилися величні сни. Ми мріяли, щоб дійти до крайнеба, до місця, де губляться шляхи. Ми почули в собі силу й міць і вселився в нас великий дух, інший, як у решти людей.

Лежимо тепер на піскових насипах, серед степових трав, в густих папоротях — на те, щоб наші кістки були дороговказом і значили шляхи, що ними ітимуть наші сини.

Ідьте за нами, поспішайте нашими шляхами; ми землю пустині зробили плодючою і надходить час жнив.

Ідьте за нами, ми чекаємо вас при шляхах, де ми впали, ждемо на відгомін наших кроків, чекаємо походу ваших з'єднаних міццю колон.

Отой переліг ми всіяли собою шляхом наших костей ви дійдете до мети.

ПЕРЕД 40 РОКАМИ

Пластова прогулька в околиці Львова в 1913 році

Як мандрували українські пластуни зі Львова в третьому році існування Українського Пласту, про це описує львівський щоденник „Діло” з 26. березня 1913 року:

„Відхід о год. 8 і 5 хвилин з-перед костела св. Анни. Всі 10 учасників ставилися на час. Загальний напрям на Лису гору. Подорожі „більша половина” ішла все наперед і робила засідку на „меншу половину”. Після кожної засідки тривала дискусія.

Погода така тепла, що відчувається брак води. Анемони й інші квітки цвітуть весело і прохають, щоб їх не зривати... За воду не дбаємо, тож і так на мапі повно криниць: на жаль кілька з них висохло і не лишило по собі ні сліду.

Табір розкладаємо на захід від військової стрільниці. Учасники скидають нагортки, наплечники і — споживають, що Бог дав. Два товариші (Крук і Сойка) варять чоколяду. Хлопці вчаться розкладати вогонь, що вдається без трудно. Отаман (провідник — ред.) уряджує забаву „Схоплення корогви” (прапорця — ред.).

За воду обіцяємо все, що маємо. О першій годині чергою йдемо на стрільницю, переходимо мимо ставка, доходимо до двох обильних джерел, п'ємо пляшкою воду і забуваємо на всі обітниці. Притягає нас жовтий, гарячий пісок над берегом ставка, де знаходимо заржавілі кулі, магазинки та інші дорожочинності. Чаплі, круки, пси, кані поскидали черевики і бродять по коліна у воді, вправляють на піску скок в далечинь, дужання, бокс (більш на язики).

Служба Божа в таборі на Новому Соколі

Навколо ватри — в таборі на Новому Соколі

„БІ-ЛІІ“ ПРО ДОБРІ ДІЛА.

„Коли воєнки обороняють становища, вони не тільки сидять спокійно і боронять, але й подаються до противнику, щоб прогнати ворога. Так і ми, не здовольняєся сидінням і обороною перед поганими звичками, але й робім добро. Під „добрими ділами“ я розумію всяку, навіть дрібну прислугу другим людям-друзям, чи чужинцям... Коли людина вмирає, вона не так боїться смерті, як факту, що могла краще використати своє життя. Людина, що робила все своє життя добрі діла, не має чого боятися смерті, тому я пропоную, щоб ми не тільки вистергалися пити й усього того, що йде в парі з ним ляхом, але й робили добрі діла людям з оточення.

Ваш вірний
Роберт Бейден Павеала”.

Двох купається. Маленькі рибки купаються також: зрештою вони в себе дома. Обраховуємо висоту хвилі. Чергою йдемо знов до джерела, де зустрічаємо мовчазного воєнка.

Відходимо на південний захід, йдучи проти сонця, що поволаї коїться вниз. По дорозі ще кілька засідок. Над ставком під Кортумівкою ще раз затримуємося. Товариші варять на спиритусовій лямпіці горохову зупу, кришать до неї ковбасу, хліб і розділюють між учасників. Всі споживають зі смаком теплу „гальоп-зупу“, як охрещено цю страву. Вертаємося залізничним шляхом, скручуємо на ліво, йдемо вперед, це раз на ліво гостинцем (бітую дорогою — ред.), знов на право і виходимо просто на Янівську вулицю...

О год. 6.38 прогулька скінчалася. Всі йшли велими бадьоро і жваво, бо сподівання з'їсти друге снідання, обід, підвечірок і вечерю разом — підтримувало всіх при житті.

П.

ПЛАСТУНИ В СВІТІ

МАНДРІВКА НА ФУДЖІ

Далекий Схід,
4. серпня 1904

Я вирушив поїздом з Чюсе-і-оккайда 2. серпня о год. 7.10 ранком і прибув до Іокію о год. 10. ранку дня 3. серпня, їхавши 21 годин. 110-годи мені випала гарна, але Думаючи, що вона може покусатися, я вирушив зараз же 4. серпня по полудні на Фуджіямю. Купив трохи кальорійних харчів, взяв шкіряну куртку, міцні воєцькі черевки, дощовик — спакував те все в торуу, перевів через плече фотоапарат і похав до містечка Фуджіюшати. Звідти одна зупинка вузькоколійкою і я на початку моєї мети.

Тут теж маленьке містечко, повне фуджіямських „прочан“. Купую півтораярдову палицю з дзвіночками на стаяках й о год. 6.30 вечора із своїми друзями й рештою японського товариства заповнюємо малий японський автобусик і рушаємо в напрямі Фуджіями. Ідемо весь час під гору і минаємо чотири фуджіямських зупинки. На зупинках „прочанам“ випікають на палицях печатку, беручи за це 10 ен від кожної. Дали — о год. 9.30 вечора рушаємо стежкою під гору, йдучи весь час по полелищі.

Ніч була гарна, зоряна, трохи холодновата, добра для мандрування. Коли я вже почав дряпатися стежкою догори, побачив, що передімною багатенько людей, про що свідчив крутий довжелезний вузьких румоків світла-лямпочок, що їх несая із собою люди, щоб не похвзнутися і не з'їхати попелом униз. Зупинившись і не з'їхати попелом униз, думаю, що наступна буде вже де-

сята, значить вершок, але помилився, бо дев'ята мала аж три „підстанці“. Я вирушив не зупиняючись навіть для одержання печатки на палиці, бо хотів бути на вершку Фуджіями ще до сходу сонця і зроби-ти кальорійні фото.

В мене було вже 10 печаток, але почало не висгачати сил, а сонце ось-ось мало виринути з-за оорю. Зонраю всі свої сили і шкандюю даю ще з одним Американцем (решта хлопців, що були досі поперед, дотюпнували за нами).

Я був дуже втомлений, ноги парили дуже (вперше в житті я це відчув). Не краще почувався і мій друг-супутник. Час-до-часу треба було такі зупинитися і відпочити. Під час таких зупинок ми сиділи й дивилися вниз і вгору на безокнечну румоку смугу світла-лямпочок і на зоряне небо. І ен-ген у далекій близмалі світла далеких міст, містечок і сіл.

О год. 4.15 ранку ми зупинилися перед кількома кам'яними хатками з усіким різнокольоровим краном. Це були краннички із пам'ятками, „спальні“ та „ідальні“. Тут був вершок. Звідти ми видряпалися на півселищій горішк (що їх є аж три на вершку Фуджіями) і з рештою японського товариства стали очікувати сходу сонця, яке почало зринати на обрій десь ок. 4.30.

Заклавши до фотоапарату кальорійний філім, я зробив всім фотографії різних фаз сходу сонця. Вид був чудовий і коли сонце вже випило цілком, японське товариство почало вітати його покликками „Слава!“

На вершку було холодно, мороз-

Учасники табору юначок виходять на Службу Божу під час П. Зустрічі Заходу Канади в дніх 4-6. вересня 1954 в Українському Парку над Вінніпер-Лейк

Фото: Р. Сенчук

Дефілада юнаків перед відкриттям святочної ватри, присвяченої 40-літтю УСС на 1-й П. Зустрічі Заходу Канади в дніх 4-6. вересня 1954.

Фото: З. Гаврилюк

но, але ж свіжо-свіжо. Зробивши фотографії, я пішов оглянути кратер Фуджіями, в якому білів сніг. Кратер вулкану проміром яких 400 ярдів, глибиною яких 300 ярдів.

На одному із трьох горбиків на вершку Фуджіями розташована японська метеорологічна станція. Радіус цілого вершка Фуджіями виносить приблизно до 2.000 ярдів.

Я зробив на вершку багато фото-

графій — друзів і японських „про-чан“, купив японський прапорець і прапорець Фуджіями, поченив їх на свою палицю, випік на палиці останні печатки, взяв на спогад два кусники каменю з самого вершка, і трохи відпочив та поїв.

Ми з товаришем почали думати про те, щоб сходити вниз, але надійшло ще двох наших друзів, які теж хотіли побути на вершку і ми мусіли підждати.

Почали ми сходити вниз о год. 8-ій ранку в той час, як інші —

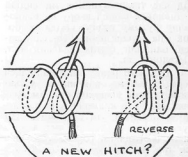

Пластова оркестра у Філадельфії від проводом пл. сен. В. Масюка

З НОВИХ СКАВТСЬКИХ ВИНАХОДІВ

Часопис британських скавтів „The Scout“ в числі з 18. березня ц. р. подав такі новинки із скавтського винахідництва:

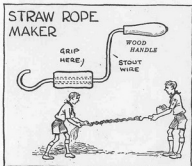
Скавт-ровер Артур Джонс з Прістону в Англії пропонує новий вузол, як на малюнку:

Нова скавтська петля
Малюнок з: „The Scout“

Випробуйте всі недостачі і добрі прикмети цього вузла.

Цей же часопис подає проект приладу для кручення перевеса (днів чи пак канатів із соломи):

Прилад для кручення перевеса
Малюнок з: „The Scout“

Зробіть такий прилад і спробуйте крутити ним перевеса під час перебування на фермі чи в таборі.

Гора Фуджі

групами чи одним — тьопкали під гору, ховаючися та знов вириваючи з-за хмар, які покривали все узбіччя. Між фуджіямськими „про-чанами“ були: молоді, старі, молоді, військові Американці і кожен з них питав словами чи поглядом: чи далеко ще отой вершок.

На Фуджію я виходив 6 годин і 45 хвили, сходив униз 4 години, про що напишу в другому листі.

Мої вражіння з Фуджіями такі: сама гора — це наче велетенська піраміда з попелища та каменя. Нема на ній шось надзвичайно цікавого, хіба кратер чи пак „паша“ вулкана. З мандрівки залишилося в мене: задоволення, що я був на найвищій горі в Японії (12.365 стіп), багато вражін з природи і японської публіки, ну й палиця з випеченими печатками, що її привезу до Злучених Держав.

Денис Б.

ШЛЯХТА, ЇСТИ!

Цілий передбачений порядок перевернувся догори коренем. Ми мали вибратись кудись до міста, але, що було так гарно і тепло, Христа сказала: „Або ходім до твого городу. І візьми фотографії зі собою. Або, ще краще нашу хроніку“.

Бажання гості треба було респектувати. Ми засіяв біля столика, над яким маестатично повівали всі роди білини сусідки з першого поверха і розгорнули велику бронзову книгу. З цікавістю, неначе б нічого про це не знали, перечитали напис на одній із сторінок, що тут починається хроніка з вишкільного табору для юнацьких і новацьких випорядиць, який відбувся в Ст. Кетерінс, Канада, від 15. до 30. серпня 1952.

Найбільш прикметною цієюю то-го табору було сердечне співжиття і товаришність. Саме у цій атмосфері названо нашу одинадцятку „шляхтою“, а дуже відомою прикметою „шляхти“ був незвичайний апетит. Нашим гаслом стало „шляхта їсти“, а нашим гербом — ложка, вилка і ніж. Коли захриплий сивост чергової сповіщав, що макерони вже готові, шатрові „кельнерки“ хапали свої, зроблені з патиків, підноси (таці) і бігли до кухні. Очевидно, першими були „шляхтянки“, що впливало на те, що для найпізніших Іванів часом чогось не доставало. Тоді „пічесь“ рятували ситуацію (їх навіть для нас було подостатком).

Дехто з таборничок називав цей табір „табором ледарів“, бо серед гутірок і занять завжди замало залишалося часу на вимірняне плавання, відвіванку, чи рубання дров до кухні.

З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

УЧАСТЬ ПЛАСТУНІВ В ЕВХАРИСТИНО-МАРІЙСЬКОМУ КОНГРЕСІ

В Евхаристійно-Марійському Конгресі, що відбувся заходом Українського Католицького Євхархату в днях 22. — 24. жовтня ц. р. у Флядельфії, взяли численну й активну участь пластуни українського католицького об'єднання. Згідно з дорученням Краєвої Пластової Старшини старші пластуни і сеніори допомагали в праці конгресових комітетів, робили службу впродовж і юнаки та юнки, задіяні в пластовій однострої, допомагали в організуванні урочистостей. В ході, що відбувся в суботу дня 23. жовтня маршувало понад 300 пластунів і пластунок, і їх участь відмітила преса, як участь найкраще організованої і найбільш репрезентативної групи. Виступили під час походу пластуни флядельфійської, ньюйоркської, трентонської та інших станиць.

ПЛАСТОВИЙ ДЕНЬ У ЧЕРЧІ

Дня 10. жовтня ц. р. Пластові Станції Нью Йорк, Ньюарк, Пассейк, Трентону і Джерсі Сіті влаштували в Черці День Пластових Об'єднань, в якому взяло участь ок. 200 пластунів і пластунок. Після польової Служби Божої кожна Пластова Станція розташувала свої табори, в рамках яких відбувалися різні імпрези: виступи пластунів, виставки тощо. Трентонська Станція влаштувала виставку книжки і показ „Пластова хата“. П. Станція з Джерсі Сіті дала на окремій виставці огляд історії українського Пласту на різних землях в світі: прапорах, виданнях, записках. Увечері запалили пластову ватру в пам'ять 35-ліття маршу об'єднань українських юнаків в Київ. Провільним мотивом ватри була: мандрівка по Україні.

ПЕРША ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ ЗАХОДУ КАНАДИ

В днях від 4. до 6. вересня ц. р. на терені Українського Парку в місцевості Кемп Мортон Лейк (62 миль від Вінніпегу) від-

булася Перша Пластова Зустріч Станиць Заходу Канади. Всіх учасників зустрічі було (без новачків) 130 осіб, в тому 31 пластунін і пластунок з Едмонтону. Зустріч проходила під моттом: „А ми тут стрілецькою славу збережемо!“

В невідомі дня 5. вересня розпалено свяченою ватру. Станції Вінніпегу й Едмонтону обмінялися своїми пластовими прапорами для підтвердження пластової дружби і тісної співпраці. У рамках зустрічі відбулися теж легкоатлетичні змагання пластунів і пластунок (біг пластунів навпростець, біг пластунів на 100 метрів, пластунок на 60 метрів, скоки вгору і вдовгину, штафетовий біг пластунок 4x60 м. й ін.). Командантом зустрічі був п. сен. Р. Сенчук.

ПЛАСТОВА ВЕЧІРКА У ФЛЯДЕЛЬФІЇ

Самостійний Гурток Старших Пластунок у Флядельфії влаштував дня 12. вересня ц. р. пластову вечірку для пластунів і запрошених гостей.

На програмі вечора склалися такі точки: виступ п. З. Чайківського із сольо-співом, секстет „Чортополохів“ (взянка популярних пісень) і танці.

ЗАПОВІДІ ПЛАСТУНА

1. Не чекай від інших, але давай іншим що можеш.
2. Живи для Батьківщини й бляноків.
3. Будь лицарем, оборонцем слабих і поборником доброго діла.
4. Дбай про тіло й душу, збагачуй розум.
5. Хай сильна твоя воля буде, як татина лука, туго нагіта.
6. Наслідуй Св. Юрія — опікуна пластунів. Поборуй зло між людьми, а самперед боруй зло, що сидить у тобі.
7. Нехай перна твоя дума буде про інших, а шойно друга про тебе.
8. Рости вгору, як могутній дуб, а не степис по землі, як плачуча верба.
9. Завтра будь кращий як ти є сьогодні, чи був учора.
10. Носи Бога в серці і не забувай про гасло: „БУДЬ ГОТОВ!“

Старші пластуни будують табору палату для новачків в Українському Парку над Флядельфий-Лейк в червні 1954.

Фото: п. сен. Р. Сенчук

Але до вашого відома, „шляхта“ була знана не тільки з доброго апетиту, а також і з того, що найчастіше здобувала прапорці чистоти. Та одного дня, коли ми були певні, що знов дістанемо прапорець, його призначено іншому штарові. Причина — булава знайшла в рівчику нікому нічого не винні кістки зі слівом, якими (сливками, а не кістками) наша Дарця підкріплялась по нічній тиші...

Кожного вечора, коли небо закрилось тисячами зірок, ми слухали на горбочку гутірок, співали пісень, а „шляхта“ ще й заїдала бросквіні. Потім молитва і нічна тиша. Та на горбочку ідеальної тиші часом не було ще й дачі. Це „шляхтянки“ так заподіяли виконували повірену їм функцію погашення вогню. Не раз підкинули ще пару деревин та виводили дивовижні хороводи і танці, поки сухі постріли не давали знати, що... бараболя вже спечена. Тоді ще раз, але вже таємничо, притишеним голосом хтось закликав: „Шляхта їсти!“

За хронікою тодішніх „Лисичь“, а теперішніх кандидаток до „Перших Стеж“

подала О. Гарматій

Зажежені пожертви на пресовий фонд допомагають нам у великій мірі видати „Моладе Життя“ й „Готуйся“ правдиво і безперервно.

Пл. Остапа

Марш „ЧОРТОПОЛОХІВ“ (до музики Ст. Гумініловича)

Ідем зо співом у життя —
вперед, Чортополохи!
Здіяєм угору рідний стіг —
не страшно нам ні трохи!

Бо ми — незлавно молоді,
і дух у нас могутній —
Вперед! У праці, у труді
зустрінемо майбутнє.

Пластуни в танку — під час Пл. Фестиву у Флядельфії, вересень 1954

ЯКА З ЦЬОГО КОРИСТЬ?

Колекціонування (збирання)! Зовсім непотрібна справа! Витрата грошей! Витрата часу! Пошто й нащо, кому не взагалі є потрібне та яке з цього користь? Аж страшно. Це говориться, не знаючи зовсім ні суті справи, ні її мети, ні завдань ні прикмет, ні користей з цього. Спитаємо когонебудь із противників колекціонування, що воно таке і є і що собою являє? Відповіді не дістанете, бо він не знає. І ось саме це незнання справи, не дозволяє нам виїти на широке поле міжнародних зв'язків, а разом з тим здобути великі успіхи серед нашого громадянства.

Щоб починати із нашою пластовою молоддю колекціонування, треба в неї виробити любов до збирання нпр.: грошей, поштових марок, поштових першоднів, різних пластових відзнак, а зокрема українських, поштових карток з Різдва й Воскресення Христового чи видання з якоїсь нагоди чи ювілею й річниці.

Ця любов до збирання а разом зайняття виробити в пластовій молоді — нахил до порядку і до пошанування, до ошадности. Молодь всі ті призбирані речі мусить тримати в чистоті, порядку, гарно покладати, щоб їх було видно, щоб перед своїми товаришами похвалитись.

Зверніть увагу на філателію. Збирання поштових марок. Чи завдав собі хтонебудь труду прилягнути до, поштової марки, що її ліплять на кожній поштовій пошлиці? Чи побачив там прикмету країни її походження, характерні ціхи даного народу? На них є зображена в мініятурі історія народу, князі, королі, гетьмани, полководці, герої, поети, науковці, світські і духовні мужі, краєвиди, багатства країни, архітектура, техніка, військо, мода, діти і багато, багато іншого.

КУТОК ФІЛАТЕЛІСТА

Картка й печатка пл. Зустрічі Заходу Канади

Вінніпезька й Едмонтонська Станції видали з нагоди Пластової Зустрічі Заходу Канади в дні 4. — 6. вересня ц. р. картку, що її репродукцію подіємо на першій сторінці цього числа. Вийшла ця картка в накладі 400 штук в чотирьох барнах: тежоснива, бронзова і помаранчева. Виконан проект картки, як теж рисунок окремої печатки зустрічі ст. пл. П. Лукомської з Едмонтону. На картку наліплено пластові марки, видані з нагоди 40-ліття УПУ. Всього паклад картки розпродано. Едмонтонська Станція приготувала видання другого накладу згаданої картки.

Марки не тільки виховують почуття краси в молоді, вони вчать її легше пізнати географію, історію, культуру кожного народу й кожної країни. Вони відкривають перед нею весь широкий світ із його гарними та таємними закутками!

Візьміть під увагу українські поштові марки державні і недержавні. Саме українські поштові марки являються тим додатним чинником, з якого можна черпати знання нашої культури, вони дають свідомство нашої історії, нашої географії — це українознавство і воно входить в програму нашого пластового виховання. І напевно як виховник так і батьки бажують собі цього.

(-р)

(„В поході“, Вінніпег, 1954)

З НОВИХ ВИДАНЬ

Подолітур Барагура: **Меч і Книга**. Історичні оповідання для дітей і молоді. Спільне видання „Євшан-Зілля” і „На варі”. Toronto, 1954. 8-ка, стор. 70.

Збірка гарною мовою написаних оповідань, в яких виведені події і постаті з українського минулого, як теж події з дитячих літ видатних українських письменників — Шевченка, Франка, Лесі Українки. Книжка знаєствовала мистцем Петром Андрусевом.

Роман Завадович: **Давинки св. Миколая**. (З святом Миколаєм світ об'їжджає). Співнічна картина. В-во „Нашим дітям”

„Порядок мусить бути!”

Фото: Яр. Віжницький

ОПДЛ. Нью Йорк — Торонто, 1954 16-ка, стор. 15.

Коротка свят-миколайська п'єса пера відомого нашого письменника для молоді дуже добра для виведення дитячими аматорськими гуртками на сцені під час „гостиня св. Миколая.”

201 Українських Народних Песень. Виданецтво „Сурма”. Нью Йорк, 1954 4-ка, стор. 136.

Велика збірка українських народних пісень з нотами і текстами, дуже корисна для вивчення в пластових хорах і в таборах.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ВИХОВНИХ ПЛАСТОВИХ ЖУРНАЛІВ ЗЛОЖИЛИ:

Табір „Шебетушки” Вінніпег на пресовий фонд „Готуєш” чепець побр. Н. Гаврацьку	5.50 дол.
Н. Н. Філадельфія на прес. фонд „Готуєш”	1.00 „
п. Данило Слободян, на прес. фонд „Готуєш”	10.00 „
Гизадо новаків „Працьовиті звірятка”, Кайленд, на „Готуєш”	10.00 „
Кур'єв УСП-ок „Вогні” Торонто з продажі відзнак на святі Весни, 1954.	40.00 „
пл. сест. Михайло Пеканський ст. пл. Ю. Крижанівський, з розпродажу таб. газетки в Іст Чегем	10.00 „
ст. пл. Содоля, збірка в таборі „Маківка”	6.65 „
ст. пл. Л. Хрпаліва, збірка на Пл. Дліт в Трентоні на 14 переліт „Готуєш” для українських дітей у Німеччині	20.31 „
Кур'єв Ювачок ім. Лесі Українки в Нью Йорку на пресфонд „Мод. Життя”	28.00 „
Пл. сест. Аніа Бойцун, Трентон збірка на передплата „Готуєш” для новачок у Німеччині	20.00 „
	14.00 „

Разом дол. 165.46

Всім жертвувалим шира подяка від ГПБ України й редакції та адміністрації виховних журналів.

Чи у Вашій місцевості зроблено вже щось для збирання пресового фонду вих. пл. журналів? Чи влаштували Ви якусь імпрезу або збірку?

Молоде Життя
OFFICIAL PUBLICATION OF MOLODE

„MOLODE ZHYTTIA”, Journal for Ukrainian Youth
 Видає „Пласс”, Організація Української Молоді
 Published by PLAST, Ukrainian Youth Organisation, Inc. Detroit, Mich., Pa. USA
 Редагує Колерія.

Загальна Редакція й Адміністрація виховних журналів: **Богдан Крауців**
 2011 Mt. Vernon St.
 PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім вакансії) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл., Нью Йорк.